

Sygn. akt IV Pa 22/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

28 września 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący sędzia Dorota Załęska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 28 września 2023 roku w Sieradzu

sprawy z powództwa (...) w Z.

przeciwko S. A.

o odszkodowanie za mienie powierzone

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z 26 kwietnia 2023 roku sygn. akt IV P 23/22

oddala apelację;

zasądza od (...) w Z. na rzecz S. A. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

IV Pa 22/23

UZASADNIENIE

W pozwie z 29 lipca 2022r powód Skarb Państwa – (...) w Z., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanej S. A. kwoty 1.244,07 zł., wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2022r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzenie Netbooka (...) Nr fabr. (...). W uzasadnieniu wskazał, że pozwana otrzymała laptopa od młodszego chorążego K. K., co powinna potwierdzić podpisując dokument asygnaty z dnia 22 listopada 2019 roku. Niestety pomimo przekazania jej tego dokumentu oraz wielokrotnych próśb o zwrot podpisanej asygnaty, pozwana nie potwierdziła otrzymania laptopa. Pomimo niepodpisania asygnaty pozwana korzystała z laptopa aż do czerwca 2020 roku, kiedy to zgłosiła uszkodzenie matrycy, zgłoszone w ramach gwarancji do serwisu przez młodszego chorążego K. K., jednakże serwis stwierdził, iż laptop nie może zostać naprawiony w ramach gwarancji, gdyż uszkodzenie jest mechaniczne, a gwarancja nie obejmuje takich uszkodzeń. Z oświadczenia K. K. wynika, że pozwana zobowiązała się do naprawy laptopa we własnym zakresie. Jednakże laptop nie został naprawiony przez pozwaną. Do uszkodzenia matrycy netbooka doszło z winy pozwanej na skutek niewłaściwego korzystania z mienia służbowego. Sprzęt nie naprawiony przez pozwaną został zwrócony młodszemu chorążemu K. K. dopiero po jakimś czasie. K. K. meldunkiem z dnia 28 grudnia 2021 roku poinformował swojego przełożonego - dowódcę (...) Batalionu (...) o szkodzie i zaistniałej sytuacji. Na podstawie meldunku młodszego chorążego K. K. dowódca (...) Batalionu (...) podpułkownik A. W. pismem z dnia 30 grudnia 2021 roku poinformował komendanta (...) (powoda) o szkodzie, przesyłając w załączeniu meldunek z dnia 28 grudnia 2021 roku. Na tej podstawie służba odpowiedzialna za rozliczanie mienia w (...) złożyła oficjalny meldunek do komendanta (...). Wartość szkody została ustalona w oparciu o koszt usunięcia podobnej szkody i została określona jako 1.244,07zł. Do pozwanej zostało wysłane wezwanie do dobrowolnego zapłacenia odszkodowania pismem z 31 stycznia 2022 roku.

Z uwagi na przeniesienie pozwanej do innej jednostki pismo zostało doręczone 9 marca 2022 roku. Z dniem 15 marca 2022 roku roszczenie stało się wymagalne wobec pozwanej. Pozwana pismem z dnia 14 marca 2022 roku odmówiła zapłaty odszkodowania powołując się na szereg okoliczności jednakże powód, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego i wysłuchaniu współpracowników pozwanej uznał, że wyjaśnienia pozwanej nie są wiarygodne i ponosi ona odpowiedzialność za uszkodzenie laptopa. Pismem z dnia 6 kwietnia 2022 roku pozwana została ponownie wezwana do zapłaty odszkodowania. Pismem z dnia 19 kwietnia 2022 roku pozwana po raz kolejny zakwestionowała swoją odpowiedzialność za powierzone mienie (pozew k – 2 – 6).

W odpowiedzi na pozew pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o oddalenie powództwa w całości. W pierwszej kolejności podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Wskazała, że zgodnie z artykułem 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 maja 2001 roku o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy w związku z art. 291§2 Kodeksu pracy roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ulegają przedawnieniu z upływem jednego roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia. Uszkodzenie notebooka zostało zgłoszone młodszemu chorążemu K. K. w czerwcu 2020 roku. Już w czerwcu 2020 roku, po przeprowadzonym postępowaniu reklamacyjnym, młodszy chorąży K. K. posiadał wiedzę, że uszkodzenie ma charakter mechaniczny. Skoro zatem twierdzi, że notebooka powierzył pozwanej, już w tej dacie posiadał wiedzę o osobie odpowiedzialnej za szkodę. Tym samym roszczenie dochodzone pozwem przedawniło się w czerwcu 2021 roku, zaś pozew złożony został 29 lipca 2022 roku.

Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, że kwestionuje roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości, zaprzecza twierdzeniom podnoszonym w pozwie poza wyraźnie przyznanymi. Pozwana potwierdza, że otrzymała od młodszego chorążego K. K. spornego notebooka do używania. Z notebooka miała korzystać pozwana oraz osoby z jej sekcji, co faktycznie miało miejsce.

W rzeczywistości notebooka używało wielu żołnierzy nie tylko z sekcji pozwanej, lecz także osoby przebywające w kancelarii, gdzie znajdował się notebook. Zdarzały się sytuacje, gdy pozwana zgłaszała możliwość wejścia do kancelarii przez nieuprawnione osoby. Pozwana nigdy nie zabierała notebooka poza miejsce pełnienia służby. Pozwana w sposób prawidłowy korzystała z notebooka. Zaprzecza, aby unikała podpisania asygnaty. Nigdy nie przedłożono jej do podpisu asygnaty na sporny notebook. Przekazywanie sprzętu bez asygnaty było powszechną praktyką stosowaną przez młodszego chorążego K. K.. Pozwana zgłosiła uszkodzenie notebooka w czerwcu 2020 roku. Meldunek o powstałym uszkodzeniu został sporządzony przez młodszego chorążego K. K. dopiero 28 grudnia 2021 roku, gdy pozwana rozliczała się z powierzonego jej sprzętu, w związku z przejściem do innej jednostki. Mimo nieprzeprowadzenia postępowania wyjaśniającego jako winną uszkodzenia notebooka wskazano pozwaną. Strona powodowa nie wykazała w żaden sposób poniesionej szkody. Nie przedstawiła faktury za naprawę notebooka. Wątpliwości budzi sam proces reklamacyjny, który odbył się bez oględzin sprzętu, na podstawie zdjęcia. Trudno zatem przyjąć za prawdziwe twierdzenia o mechanicznej przyczynie usterki.

Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2022 roku pełnomocnik powoda ograniczył powództwo do kwoty 762,60 zł z uwagi na naprawienie komputera za tę kwotę, na którą została wystawiona faktura. Pełnomocnik pozwanej wyraził zgodę na ograniczenie powództwa w części .

Wyrokiem z 26 kwietnia 2023 r., Sąd Rejonowy oddalił powództwo i obciążył stronę powodową obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanej.

Wyrok zapadł po następujących ustaleniach i ocenie prawnej:

Pozwana S. A. jest oficerem Wojska Polskiego. W okresie, w którym doszło do uszkodzenia laptopa służyła w (...) Brygadzie (...). Była szefem sekcji personalnej w (...) Batalionie(...). Pozwana w sekcji miała dwa wolne wakaty. Nikt jej nie podlegał.

Sporny laptop został przydzielony do kancelarii, w której pracowała pozwana. Przyniósł go młodszy chorąży K. K., który odpowiadał za cały sprzęt w batalionie. Pozwana nie podpisywała dokumentów dotyczących przydzielenia jej tego laptopa. Z laptopa oprócz pozwanej korzystały także inne osoby zatrudnione w kancelarii – inni żołnierze służby terytorialnej, jak i żołnierze zawodowi, w tym dowódca batalionu. Osoby te korzystały z laptopa także podczas nieobecności pozwanej w kancelarii.

Z laptopa korzystała M. E., czy J. M.. Żołnierze zawodowi przygotowywali swoje dokumenty na tym laptopie. Hasło było jedno do wszystkich komputerów, nawet stacjonarnych.

Pozwana S. A. w maju – czerwcu 2020r. stwierdziła uszkodzenie laptopa. Na ekranie laptopa zauważyła małą czarną plamę. Ta plama nie przeszkadzała w uruchomieniu i korzystaniu z laptopa. Pozwana S. A. zameldowała o tym ustnie pułkownikowi P. M., który pełnił wówczas funkcję dowódcy batalionu. O stwierdzonym uszkodzeniu laptopa powiadomiła także K. K., który w tym samym dniu zabrał laptopa. Od tego czasu pozwana nie widziała tego sprzętu. Pozwana nie wie, kto uszkodził laptopa. Twierdzi, że tego nie zrobiła. Od tej pory pozwana korzystała ze stacjonarnego komputera. W grudniu 2020r. dostała drugiego laptopa, na którego podpisała asygnatę przyjęcia.

Odpowiedzialny za sprzęt komputerowy w jednostce młodszy chorąży K. K. zeznał, że „trudno jest stwierdzić, co było przyczyną uszkodzenia laptopa”. To nie było pęknięcie tylko rozlanie matrycy. Mogło to być dociśnięcie, oparcie się na laptopie całą siłą. Przyczyną mogło być też położenie długopisa, czy ołówek i zamknięcie matrycy. Po włączeniu laptopa w górnym lewym rogu były widoczne kreski, co wskazywało na uszkodzenie laptopa. Dopiero po uszkodzeniu laptopa K. K. zgłosił przełożonym, że nie ma asygnaty na jego przekazanie S. A.. Zaraz po stwierdzeniu uszkodzenia laptopa K. K. zwracał się do serwisu w sprawie jego naprawy, wysłał zdjęcie matrycy. Serwis odmówił naprawy gwarancyjnej z uwagi na to, że wstępnie ocenił uszkodzenie jako mechaniczne.

Pułkownik P. M. nie był w stanie stwierdzić, kto uszkodził laptopa, gdyż zbyt dużo osób miało do niego dostęp. K. K. nie miał asygnaty wydania sprzętu pozwanej ani innej osobie. Był zatem jedynym użytkownikiem tego sprzętu. K. K. nie złożył meldunku dotyczącego uszkodzenia laptopa, gdyż obawiał się obciążenia szkodą.

Informację o tym, że laptopa wykorzystywała S. A. i że ona go uszkodziła, pułkownik A. W. uzyskał od K. K.. Nie rozmawiał z pozwaną o szkodzie.

D. S. od K. K. słyszał, że laptopa uszkodziła S. A..

Do kancelarii pozwanej wchodził ktoś podczas jej nieobecności. W dniu 19 kwietnia 2021r. pozwana zauważyła uszkodzenie referentki i w tym samym dniu zawiadomiła o tym zdarzeniu pułkownika A. W.. Podobną sytuację zgłaszała w poprzednim roku.

Do (...) (...) Oddziału (...) wpłynęło zawiadomienie, że pozwana S. A. oddała uszkodzonego laptopa i że jest odpowiedzialna za jego uszkodzenie. W (...)u nie prowadzono postępowania wyjaśniającego. Wezwano pozwaną do zapłaty odszkodowania lub naprawy laptopa. Oficjalne zawiadomienie o uszkodzeniu laptopa płynęło do (...) Oddziału (...) w grudniu 2021 roku. Koszt naprawy laptopa wyniósł 762,60zł.

Na spornym laptopie był założony jeden profil użytkownika o nazwie: ppor. S. A., a ostatnie logowanie na ten profil nastąpiło 7 lipca 2020r., kiedy pozwana nie miała już dostępu do laptopa.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zeznań stron, świadków: P. M., K. K., M. E., K. K. (4), J. S., G. W., M. O., A. W., faktury Vat nr (...) z dnia 30 listopada 2022r. wraz z dowodem jej opłacenia, wydruku wiadomości e-mailowej. Wskazane dokumenty i zeznania świadków nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności. Sąd pominął zeznania pozostałych świadków jako nieistotnych dla rozstrzygnięcia.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Rejonowy uwzględnił podniesiony zarzut przedawnienia wskazując, że z tej przyczyny powództwo podlega oddaleniu. Za podstawę rozstrzygnięcia przyjął art. 291§ 2 k.p., do którego odsyła art. 17 ustawy o odpowiedzialności materialnej żołnierzy zawodowych.

Zgodnie z art. 291§2 k.p., roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.

Sąd I instancji wskazał przy tym, że uszkodzenie laptopa zostało stwierdzone przez pozwaną S. A. w maju – czerwcu 2020r., o czym niezwłocznie powiadomiła swojego przełożonego podpułkownika P. M., jak również osobę odpowiedzialną za sprzęt w jednostce - młodszego chorążego K. K.. W tej dacie pracodawca powziął zatem informację o szkodzie i osobie (jak twierdzi) zobowiązanej do jej naprawienia. Z pozwem w niniejszej sprawie pracodawca mógł zatem wystąpić do czerwca 2021r. Tymczasem pozew został złożony 29 lipca 2022r., zatem ponad rok po upływie okresu przedawnienia. Z tego względu powództwo należało oddalić w całości, bowiem pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd Rejonowy odniósł się także do zasad materialnej odpowiedzialności pracownika, przesłanek egzoneracyjnych z art. 124 ustawy z 6 czerwca 1997 r. Kodeks pracy uznając, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd meriti wskazał na brak zgody pozwanej na ponoszenie odpowiedzialności materialnej na podstawie art. 124 k.p. za mienie w postaci laptopa. Pozwana nie podpisała bowiem żadnego dokumentu w zakresie przyjęcia odpowiedzialności za ten sprzęt. Z przesłuchania pozwanej wynika, że sprzęt został przydzielony do kancelarii, w której pracowała i korzystało z niego także wielu innych pracowników – żołnierzy. Okoliczności te zostały potwierdzone w zeznaniach świadków M. E. (ostatecznie świadek przyznała, że korzystała z laptopa), P. M., K. K. (4), J. S.. Sąd wskazał, że pracodawca powinien udowodnić w toku procesu prawidłowe powierzenie pracownikowi sprzętu z obowiązkiem zwrotu lub wyliczenia się, o co nie zadbał, nie posiada stosownych dokumentów potwierdzających powierzenie laptopa pozwanej. Na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że to pozwana uszkodziła laptopa, czemu powód nie podołał. W ocenie sądu meriti, z ustalonego w sprawie stanu faktycznego jasno wynika, że pozwanej z pewnością nie można przypisać winy umyślnej w wyrządzeniu szkody. Tylko wtedy termin przedawnienia byłby dłuższy.

Poza tym strona powodowa nie wykazała jakiego rodzaju było to uszkodzenie i czym zostało spowodowane. Nie przedstawiono dowodu, z którego wynikałoby, że uszkodzenie było mechaniczne, bądź wynikało z nieprawidłowej eksploatacji urządzenia. Pozwana natomiast udowodniła, że oprócz niej inne osoby również korzystały z tego laptopa. Potwierdzają to nie tylko przesłuchani świadkowie, ale i screeny wiadomości wymienianych przez pozwaną ze współpracownikami.

Podsumowując, Sąd Rejonowy podkreślił, że w toku postępowania ustalono jedynie, że to pozwana zauważyła małą plamę na ekranie laptopa. Nie wykazano natomiast, czym to uszkodzenie zostało spowodowane (mogła to być awaria sprzętu), czy było to uszkodzenie mechaniczne, a jeżeli tak, to kto i kiedy uszkodził laptopa. Wobec tego należy stwierdzić, że pozwanej nie można przypisać winy w powstaniu szkody i powództwo należało także oddalić w całości.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. O wysokości wynagrodzenia adwokata Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800) zasądzając je od powoda Skarbu Państwa – (...) (...) Oddziału (...) w Z. na rzecz S. A. w kwocie 270,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od wyroku wywiodła strona powodowa, zaskarżając orzeczenie w całości.

Wyrokowi zarzucono:

Sprzecznosc istotnych ustalen faktycznych Sadu z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez:

wybiórcze przyjęcie określonych faktów za udowodnione,

bezpodstawne pominięcie szeregu faktów, wynikających z zebranego materiału dowodowego tj. nieustalenie - niewskazanie faktów istotnych dla sprawy, wynikających z zebranego materiału dowodowego, tj. naruszenie art. 227, 229, 231 k.p.c.

naruszenie art. 327¹ k.p.c. poprzez niewskazanie wszystkich faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,

naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez brak właściwej oceny zebranych dowodów oraz nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonanie oceny materiału dowodowego wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, skutkujące dowolną i wybiórczą oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów,

naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, tj.

naruszenie przepisów działu V Kodeksu pracy poprzez ich zastosowanie,

naruszenie przepisów ustawy z dnia 25.05.2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy (Dz. U. z 2018, poz. 85), w tym art. 3, art. 7, art. 11 ustawy oraz rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 21 listopada 2001 r. (Dz. U. z 2001 r., Nr 138, poz. 1557 zezm.) o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy - poprzez ich niezastosowanie,

naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich niewłaściwą wykładnię tj. naruszenie art. 291 § 2 k.p., skutkujące błędnym uznaniem przez Sąd Rejonowy w Sieradzu, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu,

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o:

zmianę wyroku Sądu I Instancji i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 762,60 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2022 r. do dnia zapłaty,

zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję.

W przypadku powzięcia przez Sąd II Instancji poważnych wątpliwości dotyczących interpretacji art. 291 § 2 k.p. w związku z przepisami ustawy z dnia 25.05/2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018, poz. 85), wnoszę o przedstawienie Sądowi Najwyższemu, na podstawie art. 390 k.p.c.. zagadnienia prawnego dotyczącego interpretacji ww. przepisu w celu określenia podmiotu, którego zawiadomienie o szkodzie powoduje rozpoczęcie biegu przedawnienia.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że przyjmując, iż kwestia przedawnienia roszczenia powinna być rozpoznana w pierwszej kolejności, Sąd I Instancji błędnie przyjął, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Błąd Sądu polega nie tylko na niezrozumieniu istoty stosunków służbowych i przepisów obowiązujących w wojsku, ale również na niezastosowaniu ustawy z dnia 25.05.2001 r., a przede wszystkim niewłaściwej interpretacji i błędnym zastosowaniu art. 291 § 2 k.p. **W przedmiotowej sprawie, w pozwie powód (...) (...) Oddział (...)) wyjaśnił, iż jest jednostką budżetową Skarbu Państwa, zajmującą się rozliczeniami jednostek będących na jej zaopatrzeniu finansowym i logistycznym, czyli zaopatrującą inne jednostki nie będące jednostkami budżetowymi w mienie.** Przedmiot sporu związany jest z działalnością podmiotu będącego na zaopatrzeniu finansowym i logistycznym (...) - (...)Brygady (...) w Z., w ramach której działa (...) batalion (...), gdzie pozwana służyła w ramach stosunku służbowego jako żołnierz zawodowy. Informacja ta umknęła najwyraźniej Sądowi I Instancji. W konsekwencji tego niedopatrzenia Sąd I Instancji nieprawidłowo zastosował art. 291 § 2 k.p., przyjmując, iż pracodawcą w tym stanie faktycznym jest dowódca(...)batalionu (...), podczas gdy prawidłowe

zastosowanie art. 291 polega na konieczności podstawienia w miejsce słowa „pracodawca” wyrażenia „właściwy organ jednostki organizacyjnej”. W efekcie - w odniesieniu do żołnierzy norma art. 291 § 2 k.p. brzmi następująco: **„Jednakże roszczenia „właściwego organu jednostki organizacyjnej” o naprawienie szkody, wyrządzonej przez „żołnierza” wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków „służbowych”, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym „właściwy organ jednostki organizacyjnej” powziął wiadomość o wyrządzeniu przez „żołnierza” szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.** W przedmiotowej sprawie „właściwym organem jednostki organizacyjnej” jest Komendant (...) (...) Oddziału (...), a zatem początek biegu jednorocznego okresu przedawnienia to dzień, w którym Komendant(...) (...) dowiedział się od dowódcy jednostki będącej na jego zaopatrzeniu o wyrządzeniu szkody i osobie za nią odpowiedzialnej.

Bezsporny w tej sprawie jest fakt, ustalony przez powoda i przyznany przez pozwaną, jak również przez świadków, w tym świadka - ppłk P. M., że o fakcie szkody przełożony pozwanej ppłk P. M. dowiedział się w czerwcu 2020 r., ale nie zawiadomił Komendanta (...) (...). Komendant (...) (...) został zawiadomiony o szkodzie dopiero w grudniu 2021 r. przez dowódcę batalionu, które to stanowisko po ppłk P. M., objął ppłk A. W.. **A zatem roczny okres przedawnienia rozpoczął swój bieg w dniu 28 grudnia 2021 i upływał w dniu 28 grudnia 2022 roku.** Pozew został zatem złożony przed upływem okresu przedawnienia. Niezgodne z prawem jest, w związku z powyższym, przyjęcie przez Sąd I Instancji, iż roszczenie powoda przedawniło się w czerwcu 2021 roku.

W odpowiedzi na apelację, powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony powodowej jako niezasadna podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zaakceptowanego przez Sąd Rejonowy zarzutu przedawnienia roszczenia, zgłoszonego przez pozwaną, jako kluczowej kwestii w sprawie, na co także wskazuje apelacja.

Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 17 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy (Dz. U. Nr 89, poz. 967 ze zm.), który bezpośrednio odsyła w tym zakresie do przepisów ustawy Kodeks pracy stanowiąc, że do przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej przez żołnierza stosuje się, z zastrzeżeniem ust. 2, przepisy działu czternastego Kodeksu pracy (ust.1).

W razie wyrządzenia przez żołnierza szkody osobie trzeciej, termin przedawnienia biegnie od dnia zaspokojenia roszczenia tej osoby przez Skarb Państwa (ust.2).

W związku z tym zastosowanie znalazł prawidłowo wskazany przez Sąd I instancji art. 291§ 2 k.p., który stanowi, że roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.

Apelujący co do zasady nie kwestionuje przyjętego rocznego terminu przedawnienia z art. 291 § 2 k.p., jednakże wywodzi, że do przedawnienia nie doszło, bowiem Komendant (...) Oddziału (...) jako właściwy organ jednostki organizacyjnej dowiedział się od dowódcy jednostki o wyrządzeniu szkody dopiero w grudniu 2021r, która to data wyznacza początek rocznego okresu przedawnienia, którego koniec upływał 28 grudnia 2022r. (pozew wniesiono 29 lipca 2022r.)

Sąd Okręgowy tego stanowiska nie podziela. W tym miejscu przede wszystkim należy zaakcentować niesporne ustalenia Sądu I Instancji, iż o fakcie uszkodzenia laptopa pozwana zawiadomiła w czerwcu 2020r. bezpośredniego

przełożonego – dowódcę (...) Batalionu (...)(zwanego dalej blp) ppłk. P. M. oraz mł. chorążego K. K., odpowiedzialnego za sprzęt w batalionie, co potwierdza strona powodowa. Sąd Okręgowy dodatkowo wskazuje na załączoną do pozwu korespondencję mailową przełożonego P. M. do pozwanej (k. 39), potwierdzającą fakt przyjęcia od pozwanej przez P. M. meldunku o uszkodzeniu laptopa „przekazanego do sekcji personalnej (...)” i nakazanie pozwanej oddania laptopa mł. chorążemu K. K., który miał złożyć stosowny meldunek celem przeprowadzenia postępowania szkodowego, a które miało być przeprowadzone bez wskazania osoby odpowiedzialnej za szkodę , z uwagi na „brak informacji mogących wskazać winnego uszkodzenia laptopa” . Nadto P. M. wskazał , iż „laptop ten nie był przekazany za pomocą asygnaty żadnemu użytkownikowi, ani też w inny sposób nie było potwierdzone przekazanie go przez mł. chorążego K. , który miał go na stanie”.

Z powyższego wynika zatem, że przedmiotowy laptop był przekazany przez mł. chorążego K. K. do sekcji personalnej (...) do ogólnego korzystania i po ujawnieniu szkody, do przeprowadzenia postępowania szkodowego, wyjaśniającego (bez wskazania osoby odpowiedzialnej za szkodę), dowódca (...) batalionu P. M. wyznaczył mł. chorążego K. K.. Sąd Okręgowy dodatkowo wskazuje także na kolejny fakt, zwrócenia się przez K. K. 15.06.2020r., do firmy serwisowej o naprawę przedmiotowego laptopa w ramach gwarancji, wykonania której odmówiono 26.06.2020r., z uwagi na stwierdzenie mechanicznego uszkodzenia laptopa (k. 12- 16).

W świetle powyższego, zasadnie wskazuje sąd meriti, że wiedzę o uszkodzeniu laptopa powzięto w czerwcu 2020r. i ta data wyznacza początek rocznego biegu terminu z art. 294 § 2 k.p. , przy czym dodać trzeba, iż wiedzę tę posiadał ówczesny bezpośredni przełożony pozwanej dowódca (...) P. M. i mł. chorąży K. K. (wedle którego osobą odpowiedzialną za powstałą szkodą była pozwana), wyznaczony niezwłocznie przez w.w dowódcę do przeprowadzenia postępowania szkodowego. W tym miejscu należy wskazać na treść art. 2 ust. 3 cyt. ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy, który stanowi, że ilekroć w ustawie jest mowa o właściwym organie jednostki organizacyjnej - należy przez to rozumieć dowódcę (szefa, komendanta, dyrektora, kierownika, rektora) jednostki organizacyjnej, spełniającej funkcję organu zaopatrującego w mienie.

Natomiast zgodnie z treścią § 14 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 21 listopada 2001 r. w sprawie odpowiedzialności majątkowej żołnierzy za wyrządzone przez nich szkody, wydanym na podstawie delegacji ustawowej – art. 14 ust. 1 i 2, art. 15 ust. 3 i art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy (Dz. U. Nr 89, poz. 967), dowódca jednostki organizacyjnej, po ujawnieniu szkody, jest obowiązany niezwłocznie wszcząć postępowanie wyjaśniające, podając w rozkazie dziennym lub decyzji datę ujawnienia szkody, rodzaj służby, w której mieniu szkoda powstała, określenie mienia będącego przedmiotem szkody, jej szacunkową wysokość, osobę wyznaczoną do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego oraz termin jego zakończenia.

Dzień powzięcia przez dowódcę jednostki organizacyjnej wiadomości o powstaniu szkody uważa się za datę jej ujawnienia (ust.1).

W razie ujawnienia szkody sporządza się protokół szkody stanowiący podstawę przeprowadzenia odpowiednich zmian ewidencyjnych. Protokół sporządza osoba funkcyjna zarządzająca mieniem i sprawująca nad nim nadzór albo inna osoba wyznaczona przez dowódcę jednostki organizacyjnej (ust.2).

Do prowadzenia postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w ust. 1, wyznacza się osobę posiadającą wiadomości fachowe z tego działu gospodarki mieniem wojskowym, w którym powstała szkoda (ust.4).

W toku postępowania wyjaśnia się wszystkie istotne okoliczności dotyczące powstania szkody w mieniu wojskowym, a w szczególności przyczynę i datę lub okres powstania szkody, jej wysokość, osobę odpowiedzialną oraz okoliczności tę odpowiedzialność uzasadniające (ust.5).

Z niespornych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, iż oficjalny meldunek o powstałym uszkodzeniu laptopa ze wskazaniem pozwanej jako osoby odpowiedzialnej za szkodę, został sporządzony przez mł. chorążego K. K. dopiero 28 grudnia 2021r., a załączone do pozwu pisma (k.17 -18) potwierdzają jego złożenie do dowódcy (...) ppłk. A.

W., który następnie skierował meldunek do Komendanta(...) (...) Oddziału (...). Jak wskazuje apelujący, ppłk. A. W. przejął stanowisko dowódcy (...) po ppłk. P. M.. Nie do zaakceptowania jest więc stanowisko apelującego , że początek rocznego okresu przedawnienia należy liczyć od 28 grudnia 2021r. przez co termin został zachowany. Zmiana personalna na stanowisku dowódcy (...) nie ma znaczenia, a zaniechanie sporządzenia meldunku w terminie, przez osobę wyznaczoną w czerwcu 2020r. przez ówczesnego dowódcę (...) do wykonania tej czynności po ujawnieniu szkody, nie może konwalidować rocznego terminu przedawnienia.

Reasumując, w świetle wskazanych powyżej niespornych ustaleń Sądu I instancji , Sąd ten prawidłowo stwierdził przedawnienie roszczenia, bowiem wiadomość przekazaną przez pozwaną o powstaniu szkody w laptopie powzięli w czerwcu 2020r. ówczesny dowódca (...) i przełożony pozwanej P. M. i wyznaczony przezeń do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego mł. chorąży K. K., który meldunek o powstałym uszkodzeniu laptopa i osobie odpowiedzialnej za uszkodzenie, sporządził dopiero 28 grudnia 2021r., zaś pozew wniesiono 29 lipca 2022r. W związku z tym sąd meriti zasadnie stwierdził , iż z tej przyczyny powództwo podlegało oddaleniu. Tym samym zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 291 § 2 k.p. jest chybiony. Dodać przy tym trzeba , iż nieuprawniony jest zarzut apelującego o wskazaniu przez Sąd I instancji jako pracodawcy pozwanej – dowódcy(...). Takiego ustalenia sąd meriti w ogóle nie poczynił. Natomiast wskazał, że dowódca (...) był przełożonym pozwanej.

Wobec przedawnienia roszczenia , w ocenie Sądu Okręgowego badanie podstaw materialnej odpowiedzialności pozwanej, zakreślonych w ustawie z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy (Dz. U. Nr 89, poz. 967) było zbędne. Tym samym zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa materialnego – art. 3,7, 11 cyt. ustawy o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy oraz prawa procesowego – art. 233 k.p.c. i art. 327¹ k.p.c. uchylają się spod kontroli Sądu II instancji.

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu , o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

Dodać trzeba , iż wskazane powyżej przepisy ustawy o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy i wydane na ich podstawie rozporządzenia wykonawczego MON z dnia 21 listopada 2001 r. nie nasuwają wątpliwości interpretacyjnych Sądu Okręgowego.

O kosztach postępowania za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. , a ich wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800). O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c.